

עורך־הדין אמנון זכרוני (עומד) באולם השופט קידרון בנתניה
ממיפגן יידות

מיליון ל"י בשנה שעברה. מייד כמה זעקה. היו אלה הנציגים הקומוניסטיים שטענו נגד העלאת המסים. ראש העיר לא התחכה עימם. הוא הורה לגיזבר לתקן את התקציב החדש, ולהגיש הצעה שלא תכלול העלאת המסים. בזאת תמה הישיבה. שהיתה בסך הכל הישיבה השנייה של מועצת העירייה מאז נבחר עבדאלעזיז. בפעם הראשונה נענו להומנותו רק שבעת הנציגים הקומוניסטיים ושניים מנציגי המ"פ. כאשר התכנסה השבוע המועצה בפעם השנייה נכחו לא רק הקומוניסטים. כי אם גם ששה מבין שבעת נציגי המערך. השב"י, ע"י, סייף־אלדין, טילפן להתנצל על העדרו. מ"פ"ם משלמת. על פני השטח, ניראה היה כי עיריית נצרת עובדת בצורה תקינה. כשראש העיר צועד על קרקע מוצקה. עם גל אחת בכל מחנה. לאמיתו של דבר, הוא

סייף־אלדין את המכונת האפורה למוסך, והומצא הסיפור אודות החלק החסר. אלה שתמכו בעבדאלעזיז, וקיוו כי בחי רתו לראשות העיר תסמל מיפנה בשלטון העיר, היו בטוחים כי יורה מייד להוציאה מן המוסך. מה עוד, שהיא מסוגלת לנסוע גם בלי התיקון הנחוץ לה כביכול. הוא יכול היה להשתמש בה לצרכיו הרשמיים, כשם שעשה זאת קודמו, ואיש לא היה מר"צ בכך פסול. אבל הוא גם יכול היה להשתמש בה כהפגנה. אחד ממכריו יעץ לו למכור את המכונת, ולהצהיר כי מחירה יהיה ההוכחה המעשית הראשונה שהשלטון החדש בעיר מתכוון לחסוך בהוצאות, ולהחזיר לקופת העיר כסף שהוצא על מותרות. פעולה כזו היתה הופכת את המרצודס־בגן לסמל חיובי. תחת זאת הפכה לסמל אומלל. סמל האו-

חס לפגיעה בבטחון המדינה. שום צד בו לא תבע לנהלו בדלתיים סגורות. שום צד, לא התביעה ולא ההגנה, לא ביקש להסיר פרט כלשהו מידיעת העתונות והציבור. כתב הארץ, שנכח באולם בית־המשפט בשעת הדיון, גילה לפתע כי כל עבודתו היתה לשווא. לא היה באפשרותו, בהתאם להחלטת השופט, לדחוק לקוראיו על מהלכו. יור תר מכל נראתה תמוהה הפיסקה "לרבות העיתון העולם הזה".

24 שעות לאחר החלטת השופט, הגיעה לבית־המשפט בנתניה בקשת העולם הזה לבטל את צו איסור הפירסום, בציינה: סעיף 40 (ד) לחוק בתי־המשפט, תשי"ז — 1957, קובע, כי בית־המשפט רשאי לאסור פירסום בקשר לדיוניו, במידה שהוא רואה צורך בכך לשם הגנה על בטחונו של בעל־הדיון, עד או אדם אחר ששמו הוזכר בדיון... הנאשמים בתיק הנ"ל לא ביקשו איסור פירסום, ובית־המשפט בהחלטתו אינו קובע כי האיסור נעשה לשם הגנה על מאן־הוא. הצו הנ"ל פוגע במבקשים, ב"מחלף עבודתם הרגילה, נוגד את חופש העיתונות ועיקרון פומביות הדיון המשפטי. הצו הנ"ל מאזכר במיוחד, וללא כל סיבה מיוחדת, דווקא את השבועון העולם הזה, מבין כל העיתונים היוצאים לאור בישראל. גם התביעה לא ביקשה כלל מבית־המשפט כי צו זה ינתן, נוכח הנ"ל מתבקש בית־המשפט לבטל את צו איסור הפירסום אשר הוצא עליהו בתיק הנ"ל.

השופט קידרון סירב לדון בבקשה בדחי פות, דחה את הדיון בה, מבלי לקבוע תאריך אחר. הנושא החל גם להעסיק את העתונות. הארץ הקדיש לו מאמר ראשי, בו התריע נגד פגיעה זו בחופש העתונות, אף ביקש ממועצת העתונות לדון בה.

למחבר, לעומת זאת, הצדיק בשימחה רבה את החלטת השופט. "החלטה נבונה, אף מוצדקת", כתב. שכן כאב לו לראות את פעולות העולם הזה — כוח חדש וזכות לפירסומה.

אולם כטרם יבשה הדיון, חלו התפתחויות מאחורי הקלעים. מנהל בתי־המשפט, השופט יהושע איזנברג, התקשר עם השופט קידרון, ביקש ממנו אינפורמציה והחליף עימו דעות. התוצאה: למחרת נענה השופט לפניית העולם הזה, הודיע על ביטול החלטתו הקודמת.

נצרת

מחכים לגולדה

סמל העיר נצרת הינו, מזה שלושה חודשיים, מכונת מרצודס־בגן הדוררה, העומדת במוסך גדול בעיר. היא תקועה שם, לדברי בעל המוסך, כי חסר חלק־חילוף הדרוש לתיקונה. אך השיפור על החלק החסר הוא רק תירוץ. המכונת עומדת שם, לאמיתו של דבר, מפני שלראש־העיר עבדאלעזיז אל־זועבי לא היה האומץ להשתמש בה. המכונת נקנתה בכ־40 אלף לירות מכספי העירייה. היא שימשה את ראש־העיר הקודם, סייף־אלדין אל־זועבי, עד ליום בו נבחר יורשו המ"מי. ובאותו בוקר עצמו הכניס

חקירה, ברור לגמרי כי הועדה לא תוכל להסתפק בחקירת ההלוואה לאחיות־העבר. דה. היא תצטרך לבדוק את חלקה של מפא"י (אשר רפ"י נימנתה או על חבריה) בשלל, את טובות־ההונאה שהפיקו מאתה קיפה גם חרות, הליבראליים והמפד"ל. לזאת, ספק אם יסכים לוי אשכול.

משפט

זה אסור לפירסום

הסוד הנוראי ביותר במדינה היה כלול השבוע בפרטיכל ה"ק 112/66 של בית משפט השלום בנתניה. 16 הנאשמים, שי הביאו ביום הראשון בפני השופט אהרון קידרון, זכו, מבלי שרצו בכך, לקחת חלק במקרים משפטי מיוחד במינו.

נכונים להגנה. חודש לפני כן נטלו 16 חלק בשירות־האחווה, שאורגנה על ידי תנועת העולם הזה — כוח חדש, בי מטרה להיפגש עם כפריי המשולש מטייבה וקלנסווה (העולם הזה 1485).

היה זה לאחר פוגרום הוטא שערכו המהפצים תנחיתיים בערבים שניקרו על דרכם, בגלל סיכסוך של מה־בכך על בחורה מקומית. משתפתי השירה תיכננו עריכת טקס של התיידדות עם התושבים הערביים בכפרים, לערוך "חפלה" (חגיגה) המונית עם שירים וריקודים, להתפור לאחר מכן בבתי התושבים ולהזמינם, מאוחר יותר, לבקר בבתיהם.

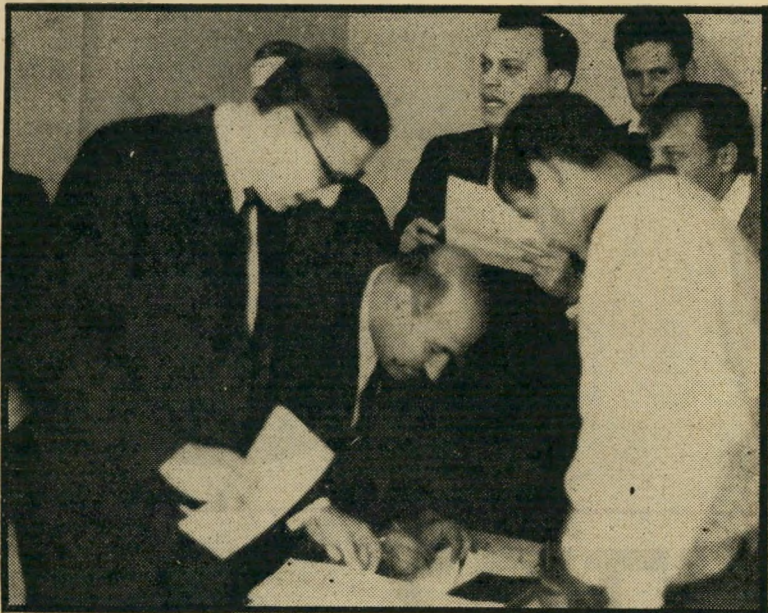
אך המאורעות התפתחו בכיוון אחר. לי מעלה מאלפים איש חיכו למשתתפי השי יורה בנתניה, כשהם נכונים לקרעם לגזרים. קדמה לכך הכנה מדוקדקת של מנגנון ה" חושך, שנעזר בפעולי רפ"י במקום.

משתתפי שירת האחווה, שפסחו ברגע האחרון על המוקש שהוכן להם בנתניה, המשיכו בדרכם לעבר קלנסווה, אך מחסום משטרה, שהוכן מבעוד מועד, עצר אותם בכביש נתניה־טולכרם. הם ניסו להמשיך רכבם ברגל, מבלי שילוו התנגדות פעילה לשוטרים, אך הוכו באכזריות על־ידי השוטרים והבריגונים התנחיתיים שהגיעו למי קום. 16 איש נעצרו תוך כמה דקות, רר במ סטודנטים, וביניהם שלוש נשים וצעיר ערבי.

ארבעה שבועות חלפו מאז, והשבועי, כשיומנו מחרתי הידידות לבית־המשפט, הבהירו כי כוונתם להפוך את המישפט למעשה ציבורי גדול. ארבעה עורכי־דין מתנדבים עמדו לשרותם, ועתונאים רבים הביעו את רצונם לכסות את ההתליכים. אך שופט־השלום קידרון פסק אחרת.

פיסקה תמוהה. קבע השופט קידרון, לאחר שתי שעות דיון ראשונות: אין לי פרסם, לעיתתה, כל מה שנכתב בפרטיכל התיק בעתונים, "לרבות העיתון העולם הזה".

יחד עם זאת קבע השופט מועדים חדשים להמשך הדיון, ולא שבה לציין בהחלטתו, כי המשפט המתנהל בתיק הנ"ל הנו משפט רגיל, ששום צד בו לא דרש לאסור פירסום פרטי. הנאשמים ועורכי־דינם נדהמו. לא היה כלל בנושא המשפט עניין איזשהו המתיי-

הפרקליטים ושלוחה נאשמים לפני המשפט *
— לכס המשפט

דמה יותר ללולין בקירקס, המהלך על חבל דק ואשר בכל רגע יכול ליפול. הסביר עבדאלעזיז עצמו: "אילו הייתי קורא לישיבת המועצה כדי לבחור סגנים ולהרכיב ועדות — לא היו משתתפים נציגי המערך. גם לא השניים שהשתתפו בישיבה הראשונה". ואז היה שוב מוצא את עצמו לבד, בחב"ר שבעת הנציגים הקומוניסטיים. למעשה, די בשמונה הקולות כדי להרכיב את מוס"ר וות העיר ולנהל אותה כחוק. כך גם נידמה היה שיקרה, כאשר הסכים עבדאלעזיז ל" היבחר כראש־עיר, בקולות הקומוניסטים. (המשך בעמוד 10)

מר כולו, כי ראש־העיר החדש אינו אוחז את הגה השלטון בידו, וכי הוא חש שבי כל רגע יצטרך לפנות את מקומו לאחר. **הכין תקציב חדש.** עד מתי יחכה עבדאלעזיז אל־זועבי? השבוע נפוצה בעיר השמועה, כי הוא גמר אומר להתפטר ביום הששי האחרון. הוא עצמו הודיע על כינוס מועצת העיר לישיבה באותו יום, ולא נמצא איש מוסמך בעיר שיכתיש את השמועה כי בישיבה זו יגיש את התפטרותו. אך הישיבה כונסה לדון בנושא אחר בלי בד: התקציב החדש של העירייה. ומכיוון שי אייפסר לדון בנושא שלא הועלה רשמית על סדר־היום, לא דובר בעתיד השלטון בה. גיזבר העירייה אברהם עובד־הציג בפני חברי המועצה את הצעת התקציב שהכין. היא כללה העלאה של 30% אחוז במסים. הסתכמה ב־3.4 מיליון ל"י במקום 2.8

* עומדים מימין: הנאשמים שוקרי דבאח, רפי זכרוני ונועם בלוס. במרכז: עורכי־הדין זכרוני, טוויק וטנגל.